

בש"פ 3229/14 - עלי טאלב חרוב, רג'ב צלאח אלדין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3229/14

בש"פ 3308/14

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש בבש"פ 3229/14: עלי טאלב חרוב
המבקש בבש"פ 3308/14: רג'ב צלאח אלדין

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

עתירות להסרת חסיון ולגילוי הראיות בת"פ
53782-12-13 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי
סעיף 44 (א) לפקודת הראיות

תאריך הישיבה: י"ז בסיון התשע"ד (15.6.2014)

בשם המבקש בבש"פ 3229/14: עו"ד לאה צמל
בשם המבקש בבש"פ 3308/14: עו"ד עבד אבו עאמר
בשם המשיבה: עו"ד איתמר גלבפיש

החלטה

שתי עתירות מאוחדות לגילוי ראיות חסויות, לפי סעיף 44 לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות).

1. כנגד שני העותרים שבפנינו הוגש כתב אישום משותף המייחס להם מגע עם סוכן חוץ, קשירת קשר לפשע (חטיפה לשם סחיטה) וחברות ופעילות בהתאחדות בלתי מוכרת.

בתמצית שבתמצית, העותרים הם שני אסירים ביטחוניים שבתקופה הרלבנטית לכתב האישום הוחזקו באגף הביטחוני בכלא אשל. סיפור המעשה מתחיל באסיר ביטחוני נוסף ששהה באותו כלא ושמו מוחמד אלבל (להלן: אלבל). פלוני בשם אבו עוביידה, אחראי מטעם כתאא'ב אלמוג'הדין, שהוא פלג של ארגון גדודי חללי אלאקצה (להלן: הפלג),

יצר קשר עם אלבל ששוחח עמו מתוך הכלא, באמצעות טלפון סלולרי מוברח. בשיחות ביניהם קשרו השניים קשר לביצוע פעילויות שונות מתוך הכלא. בהמשך הרחיב אלבל את ההתקשרויות לאדם נוסף בשם אבו מאג'ד, שאף עימו ניהל שיחות קונספירטיביות.

בשלב מסוים, כאשר העותר בבש"פ 3308/14 (להלן: רג'ב) הצטרף לתא של אלבל בכלא, הציע לו הלה להצטרף לפלג ולהקים חוליה צבאית מטעם הפלג בגדה ורג'ב הסכים להצעה. אלבל שלח תמונה של רג'ב בטלפון הסלולרי לאבו עוביידה ומסר לרג'ב את מספר הטלפון של אבו עוביידה. רג'ב הביע בשיחותיו עם אלבל רצון ליטול חלק בפעילות הצבאית-מבצעית מחוץ לכלא, והשניים סיכמו כי אלבל יארגן חטיפת אזרח ישראלי בגדה לצורך משא ומתן לשחרור אסירים תמורתו. אלבל עידכן את אבו עוביידה בקשר לכך. יצוין כי רג'ב סירב לשוחח בטלפון עם אבו עוביידה מטעמים של "ביטחון שדה".

בהמשך פנה אלבל אל העותר בבש"פ 3229/14 (להלן: חרוב) והציע גם לו להצטרף לפלג, למרות שחרוב הזדהה בפניו כמי שמשתייך לג'יהאד האיסלאמי. השניים שוחחו ביניהם על פעילות צבאית שמבצע הפלג ברצועת עזה וחרוב סיפר לאלבל אודות פעילות חבלנית עויינת שביצע. חרוב הסכים לבצע פעילות בגדה לאחר שיחררו מהכלא, ולאחר שאלבל מסר לו כי אבו עוביידה אמור להעביר מעזה סכום של כ-30,000 ₪ לצורך הקמת הפלג בגדה. אלבל הנחה את חרוב ליצור קשר עם אבו עוביידה ומסר לו את מספר הטלפון שלו, ואכן, חרוב עידכן את אלבל כי הצליח לשוחח עם אבו עוביידה. המגעים בין אבו עוביידה לבין אלבל נמשכו, ובמקביל המשיכו חרוב ואלבל לקשור ביניהם כיצד יעברו כספים מעזה לפעילים בחברון ומה מילות הקוד בהן על חרוב להשתמש בשיחותיו עם אבו עוביידה. חרוב הציע לאלבל לגייס לפלג אנשים נוספים שאת שמותיהם פירט, ואלבל מצידו בירר עם חרוב את מחירם של כלי נשק שונים.

טרם העברתו של אלבל לאגף אחר בכלא, שוחח הלה עם רג'ב וביקש ממנו לעקוב אחר התפתחות הקשר ולהמשיך לעמוד בקשר עם אבו עוביידה על מנת לקדם את הקמת תשתית הפלג בגדה.

יצוין כי כנגד אלבל הוגש כתב אישום נפרד, והוא נכלל ברשימת עדי התביעה בכתב האישום.

2. תעודת החיסיון מושא דיוננו הוצאה ביום 10.4.2014 כשהיא חתומה על ידי שר הביטחון, וחלה על ראיות הקשורות למקורות המידע; שיטות ודרכי פעולה; פעילות מבצעית; נוהלי עבודה; אמצעים טכניים; תפקידים שמות ומשימות של עובדי השב"כ.

כנגד תעודת החיסיון נסבות העתירות דכאן.

3. העותרים טענו כי יש לחשוף את המידע החסוי על מנת לאפשר לעותרים קו הגנה ראוי הן לצורך הכרעת הדין והן לטיעון בבוא היום, ככל שיורשעו, לעניין העונש. חרוב הוסיף וטען כי מתעודת החיסיון הושמט תנאי "סטנדרטי", לפיו החיסיון לא יחול כנגד טענות פסול בהודאה מצד העותרים.

בקשר לטענה אחרונה זו, אציין כי טרם ניתן מענה לכתב האישום ולא ברור כלל אם בדעת העותרים להעלות

טענת זוטא. מכל מקום, במהלך הדין הובהר כי ממילא לא נתבקש חסיון על מידע המגלם פוטנציאל לטענת פסול וכי בדרך זו נוהגת המשיבה כדבר שבשגרה (וראו החלטת השופטת ארבל בבש"פ 3074/11 פלוני נ' מדינת ישראל בפסקאות 4 ו-7 (13.6.2011)).

4. לא כל אימת שבית משפט זה דן בעתירה לגילוי ראייה לפי סעיף 44(א) לפקודת הראיות, יש לחזור ולהידרש מבראשית להלכות בנושא. אקצר אפוא בדברים ואומר כי על בית המשפט לבחון אם החומר שגילוי מתבקש חוסה תחת תעודת החסיון, ואם כן, יש לבחון אם הראייה החסויה חיונית להגנתו של הנאשם-העותר, שבמקרה כאמור יורה בית המשפט על חשיפתה (ראו, לדוגמה, החלטותיו של השופט דנציגר בבש"פ 1774/12 רומאנה נ' מדינת ישראל (31.12.2014) ובש"פ 3416/14 אלעמרני נ' מדינת ישראל (11.6.2014); והחלטתו של השופט מלצר בבש"פ 6166/13 ג'בארה נ' מדינת ישראל (24.12.2013) והאסמכתאות שם)).

5. ולגופם של דברים.

לאחר שהעותרים טענו, שמעתי את הסברי המשיבה במעמד צד אחד, ולאחר שעיינתי בלשכתי בחומר החסוי, נחה דעתי כי הוא נופל בגדר תעודת החסיון ואין בו דבר החיוני להגנת העותרים, מעבר לפרפרזות שנמסרו להם. מנגד, גילוי החומר עלול לגרום לפגיעה של ממש לביטחון המדינה.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ז בסיון התשע"ד (15.6.2014).

שׁוֹפֵט